

om Aftenen, hyllet i sit Rejsesjal, og saa over det mørke, dystre Bjerggab op paa „Hoher Goll“s maanebeskinnede Snemarker. Dybt under ham i Mørket bruste Floden. Han kunde akkurat skimte dens uregelmæssige Løb gennem det store Sten-Kaos, der hist og her oplystes af Vagtblus paa Steder, hvor der om Dagen havde fundet Dynamitsprængninger Sted.

Den paa sin Vis højtidelige og dog saa nedslaaende Følelse af Afmagt overfor Naturen, som havde grebet ham ved det første Syn af Alpernes Stenkolosser, formindskedes ikke her. Han, som i sin Piece sejrssikker havde forkyndt, at Menneskeheden, der før var Elementernes frygtssomme Slave, snart skulde spænde selve Tordenen for sin Triumfvogn og bruge Stormen som Knaldepisk, maatte overfor dette vilde Ødelæggelsesværk erkende, at Menneskene stadig levede her paa Jorden af Naturens Naade. Endnu efter et Par Ugers Ophold skrev han til Jakobe, der utaalmodig havde ventet paa at se ham offentlig forsvare sit nu endelig udkomne Kampskrift mod et ondsindet Angreb, der var fremkommet i et Fagtidsskrift:

„Du spørger mig, om jeg ikke har modtaget „Industritidende“, og du synes at forundre dig over, at jeg ikke har ladet høre fra mig i Anledning af dens nedsættende Dom over min Bog. Men hvorfor skulde jeg egentlig svare? Hvad betyder den Kritik? Du skriver, at du har glædet dig til at se mig slaa min Modstander ned og trevle hans falske Regnestykker op som en mølædt Strømpe; men det forekommer mig, at du tager altfor højtideligt paa den Ting. Herregud, det er jo da kun en Bog, — og tilmed en Bog, som jeg ikke selv længer er fuldtud tilfreds med. Der er hist og her Ungdommeligheder i den, som helst skulde have været udeladte. Desværre — saa ydmygende det end kan være for os — vi bliver nok nødt til at indrømme, at vort Herredømme over Naturen foreløbig kun er svagt befæstet; og heri maa man rimeligvis søge Forklaring paa den Kendsgerning, at saa mange, endog blandt forholdsvis oplyste Folk, i Naturen kan se et Udtryk for en evig Styrendes uforanderlige Magt og Vilje.“

Jakobe svarede aldrig paa dette Brev, og Per berørte ingen-
sinde oftere sin Bog eller dens Skæbne. Han var i Grunden slet